

1789

1932

Venim als vostres peus, muntanyes regalades
que sou com d'avasall de cascades i flors;
caminem sense por per entre l'enramada,
car trobarem, vetllant a cada recolzada,
les ombres gegantines de dos augusts pastors.

La d'aquell que cantà la muntanya sagrada
nostra d'ençà que Anibal la travessà un matí;
que escoltà la sirena, veié dansar la fada,
i plorà al teu davant, pobra cosa enrunada
que fores l'ermitatge devot de Sant Martí.

Prop seu no pot mancar la minsa silueta
d'Aquell qui, pam a pam, el va reconstruir;
refent castell de pedra d'un somni de poeta,
i de qui tantes voltes he vist la mà d'asceta
aixecar-se damunt mon front per beneir.

Mistic enamorat de tota nostra terra
de les nostres llegendes i nostra tradició,
el qui fou nostre amic en les hores de guerra
i féu que tots trobéssim a dalt d'aquella serra
una porta ampla oberta, recés de la il·lusió.

Del cim del Canigó llur ànima lleugera
no deixa els catalans, i a l'hora que es fa tard
amb la veu del poeta l'aigua es fa joganera
la mà on lluu l'anell ens mostra en la cinglera
la ruta capriciosa on passen els isards.

Dels peus de Déu Infant, ells guien nostra vida
pels camins rocallosos del nostre Pireneu;
ells ens fan rebutjar la sendera florida
i menysprear la veu de bes entreteixida
tota amanyagadora d'alguna Flordeneu.

PESSEBRE OBRADORS LLUCH NADAL DE MCMXXXIII

Donada a mi: Reis en l'exposic
gou, en 2 abril 1934

